

forhold til Danmarks Radio, når man tager udsendelsernes skademuligheder og institutionens offentlige status i betragtning, og dette må efter straffelovrådets opfattelse tale for en ansvarsskærpelse som den foreslåede.

Under hensyn til den betydningsfulde rolle, som Danmarks Radio indtager i henseende til nyhedsformidling, ville det dog efter straffelovrådets opfattelse være betænkeligt at gøre institutionen ansvarlig for enhver retsstridig udtalelse, som kan fremkomme i radioen eller fjernsynet i forbindelse med nyhedstjenesten eller formidlingen af aktuelt stof. Man vil derfor foreslå, at der fra den almindelige ansvarsregel bliver gjort den undtagelse, at radioen ikke hæfter for skade forvoldt ved udtalelser af deltagere i offentlige møder, eller i forbindelse med aktuelle begivenheder, som transmitteres af Danmarks Radio. Det er klart, at denne undtagelse fra ansvaret vil kunne give anledning til afgrænsningsvanskeligheder mellem det blotte referat af retsstridige udtalelser og egentlige ansvarspådragende udsendelser; et ganske tilsvarende problem kendes imidlertid allerede inden for presseretten. Også spørgsmålet om, hvad der nærmere skal forstås ved offentlige møder, kan give anledning til tvivl. Et kriterium, der alene bygger på, om der er offentlig adgang til mødet, vil ikke virke tilfredsstillende. Det kan ikke være afgørende, om der er publikum tilstede i salen – eller studiet – hvorfra udsendelsen sker, idet dette i realiteten er ganske uden betydning for graden af offentlighed. Afgørende må derimod være, om det pågældende møde – eller begivenheden – ville have fundet sted under alle omstændigheder, således at radioens udsendelse har karakter af ren nyhedsformidling, eller om mødet eller begivenheden er arrangeret af radioen selv. – Skal undtagelsen gennemføres, kan afgrænsningsvanskeligheder af denne art ikke undgås, men de vil efter straffelovrådets skøn ikke gøre reglen inpracticabel.

Man kunne i den forbindelse rejse det spørgsmål, om Danmarks Radio dog ikke burde være ansvarlig for de transmissioner, som først er optaget på bånd, under hensyn til de muligheder man har for at kontrollere, at der ikke på disse bånd forefindes retsstridige udtalelser. Straffelovrådet vil imidlertid ikke anbefale en sådan særregel, idet den dels kan være vanskelig at praktisere, dels vil kunne forhindre radiofonien i at tage de tekniske hensyn, som normalt ligger til grund for afgørelsen af, om en udsendelse først skal optages på bånd; ansvarsmuligheden kunne i disse tilfælde tænkes at give Danmarks Radio grund til i det væsentlige at udsende direkte transmissio-

ner, selv om dette i øvrigt måtte være uhensigtsmæssigt.«

ad b): »*Lempelsesregler over for den direkte skadevolder.*«

Ved en ny lovgivning om Danmarks Radios erstatningsansvar bør man efter straffelovrådets opfattelse også tage hensyn til de synspunkter, der i den senere tid er blevet fremført med hensyn til lempelsen af de ansattes erstatningsansvar, når arbejdsgiveren hæfter for erstatningen. Der kan her henvises til sølovens § 59 og sømandslovens § 50, stk. 2, og betænkning nr. 352 (1964) om arbejdsgiveres erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger m. v.

I overensstemmelse med disse synspunkter bør der skabes hjemmel for, at den direkte skadevolders erstatningsansvar både over for skadelidte og i forhold til radiofoniens regreskrav kan nedsættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til udtalelsens eller handlingens beskaffenhed, skadevolderens stilling og omstændighederne i øvrigt. I forbindelse hermed bør det også foreskrives, at erstatning, som skadevolderen har måttet udrede, kan kræves refunderet af Danmarks Radio i det omfang, ansvaret endeligt skal påhvile denne. Administrationen af den anførte lempelsesregel bør i sidste instans henhøre under domstolene.«

Til § 24.

Det anses for hensigtsmæssigt, at der – eventuelt i forbindelse med det i bemærkningerne til § 2, stk. 2, omtalte udvalgsarbejde – skabes mulighed for en vis lokal forsøgsvirksomhed specielt på kabel-TV-området, inden loven træder i kraft. Erfaringerne herved vil kunne være af værdi ved administrationen af bestemmelsen i § 2, stk. 2. Af praktiske grunde tilvejebringes samtidig hjemmel for en lignende forsøgsvirksomhed ved hjælp af radioanlæg, jfr. § 1, stk. 2.

En eventuel tidligere ikrafttræden af de nævnte bestemmelser vil indebære en fravigelse af § 1 i den gældende lov om radiospredning samt af § 1, stk. 1, i lov om fællesantenneanlæg m. v.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 15.

Loven om fællesantenneanlæg m. v., der regulerer adgangen til fordeling af lyd- og billedprogrammer over kabelanlæg (jfr. bemærkningerne til § 2), er ikke sat i kraft for Grønland. Med hjemmel i lov nr. 84 af 11. maj 1897 om telegrafer og telefoner har generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet i en række tilfælde – efter forhand-